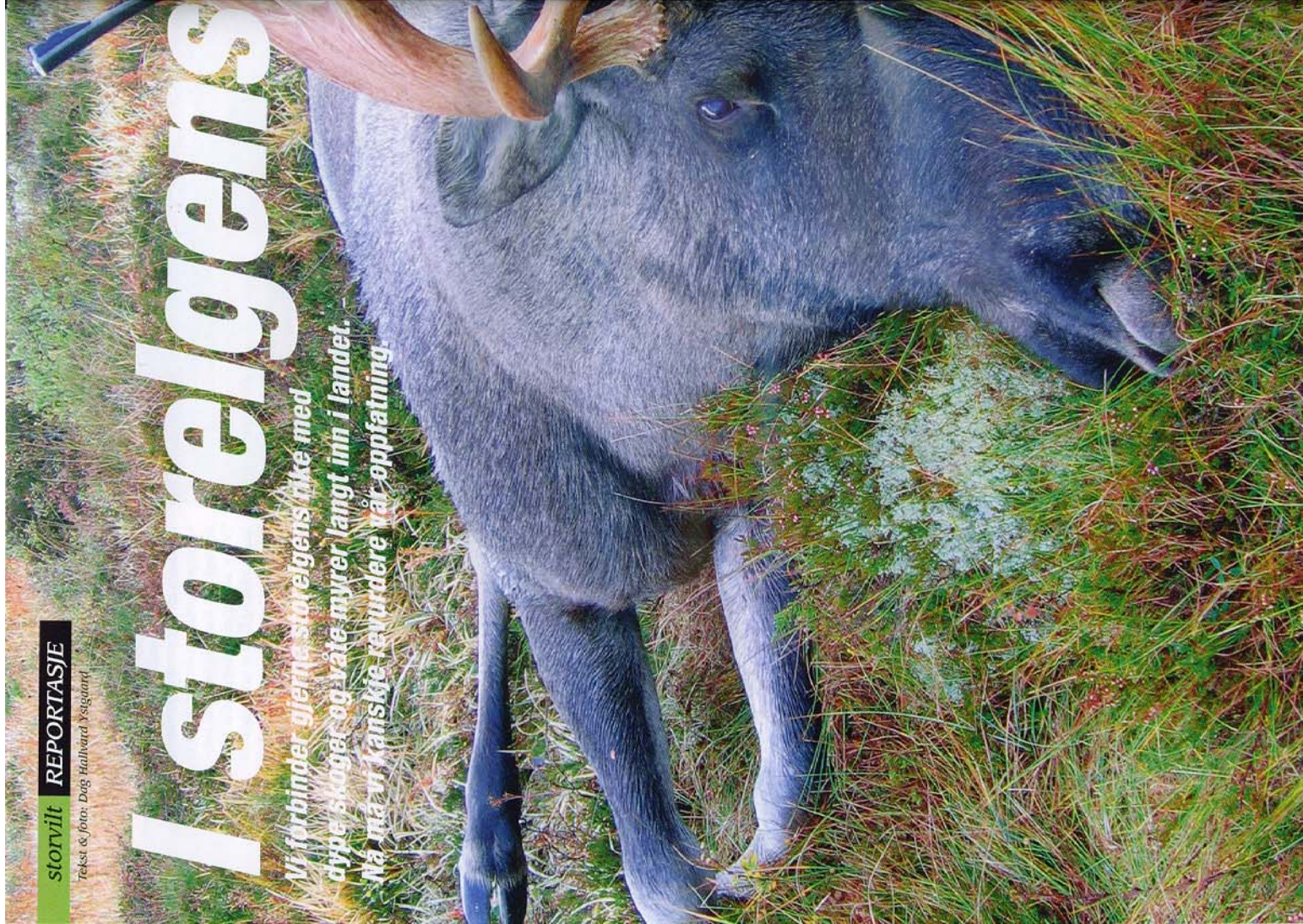

I storelglens

*Vi forbinder gjerne storelgens rike med
dypt skog og våte myrer langt inn i landet.
Nå må vi kanskje revurdere vår oppfatning*

Østkommunen Vikna i Nord-Trøndelag er et godt eksempel på at storelgen like gjerne er å finne «ut mot havet». Her, på den andre siden av Nærøysundet, var det så seint som på syttitallet en sensasjon å se noe så sjeldent som en elg.

I fjor ble det felt 263 elger her. Med over 40 elger per 10 000 da tellende elgareal, gjør det Vikna til landets kanskje aller største elgkommune, målt i antall dyr per areal.

Til sammenligning er det ti ganger så mange som gjennomsnittet for Nord-Trøndelag, som er landets nest største elgfylke. Og mange flere enn i tradisjonelle elgkommuner som Namsos og Namsskogan, som til og med har elg i kommunevåpenet!

Og det er ikke akkurat «småvilt» som felles heller. Målt i olympiske termer, ble det etter fjorårets jakt delt ut ikke mindre enn to gull-, fem sølv- og ti bronsemedaljer da gevinnene nylig ble veid og målt.

Den største krona ble målt til hele 342 poeng, som er 42 poeng over kravet til gullkrona. Med det resultatet troner jeger Sigurd Nordaunet helt i norgesstoppen med sitt trofe. Litt av æren må han nok dele med storoksen, som for øvrig veide nærmere 320 kilo.

– Jeg hadde aldri trodd jeg skulle få oppleve noe slikt her ute, forteller Nordaunet.

Han har jaktet elg siden først på åttitallet, men da på områder lenger inn i landet. Det første året la han ned en 13-sporing. Siden har det ikke blitt flere storokser på jegeren fra Vikna. Før i fjor høst. Da måtte 18-sporingen bite, så å si, i Nordaunets eget gress. Jaktlaget der Nordaunet er med, består nemlig stort sett av grunneiere som jakter på egen grunn.

Nordaunet og jaktlaget hadde registrert både denne og flere storokser tidlig i jakta. Men det var først på den første dagen i den andre jakterunden at storoksen kunne «tas». Og allerede på vei inn til første drev dukket den opp. Først en, som forsvant for Nordaunet rakk å reagere. Så en til av samme dimensjon. På 50–60 meters hold var det bare å klemme til.

– Den reagerte ikke på skuddet og forsvant inn i et krat, forteller Nordaunet, som måtte vente i flere minutter, i alle fall foltes det slik – for storoksen dukket opp igjen, denne gangen litt lenger fram. Skudd nummer to falt og det samme gjentok seg. Først etter det tredje skuddet begynte storoksen å si seg sammen. – Jeg trodde ikke at en elg kunne være så skuddsterk. Det hadde nok klart seg med det ene skuddet, men i slike situasjoner blir en usikker på hvor godt skuddet sitter, innrømmer Nordaunet.

Det var det ingen grunn til. Alle skuddene satt der de skulle.

Den første ordinære elgjakta på Vikna ble satt i gang i 1986. Da, og i åra som fulgte, var uttaket beskjeden. Det gjorde sitt til at elgbestanden fikk tid til å vokse seg stor. Vel stor, vil nok mange si i dag. Der er da også grunnen til at man i fjor ønsket å ta et krafttak for å få ned stammen.

Man vil for enhver pris unngå at elgen beiter seg ut av kommunen, samtidig som den tette elgbestanden er i ferd med å bli et trafiksikkerhetsproblem og et problem for mange gårdbrukere. I mai og september beiter elg i hopetall på åkrene.

Storelgjaka i 2008 resulterte i denne 15-spiringen. Her med skytter Edgar Normann i front. er dette en svært effektiv metode, og dessuten en hyggelig forsmak på jakta for mange jegere. Transport av eig i havgøpet kan by på utfordringer.

Fire elgokser i freidelig sameksistens en sommerkveld på Vikna i fjor. Kanskje befinner de seg på de evige beitemarker, eller kanskje er de bare blitt enda større i år?

Jakt FAKTA

Av en totalvokte på 280 dyr ble 263 felt på Vikna i fjor. Det innebærer en dobling i leppet av to år og en fire-dobling på fire år. En flytelling i mars viser at forarets «nædsliakt» faktisk har hjuppet. Her ble det observert 182 dyr som er ganske nøyaktig 100 færre en under tilsvarende telling i fjor.

I tillegg til flytelling foretas det også bakketelling av elg. Det gjøres ganske enkelt ved at jegere to kvelder i mai kjører langs de for omtalte åkrene for å telle elg som beiter. I en kommune som Vikna, med åpne landskap og oversiktlig terreng,

VIKNA FAR SKRYTT
Viltforvalter i Nord-Trøndelag, Paul Harald Pedersen, synes beretningen om elgjaka i Vikna er en særdeles god jakhistorie, og berømmer de mange lidjelene i kommunen. –Eigen på Vikna er et godt eksempel på en elgstamme som er tatt godt vare på. Bevaring av høyproduktive kyr og store okser har gitt dobbel uttelling i form av produktivitet. I tillegg ligger kommunen i det området av fylket der vinterklimaet er snillest, og der det er godt med blide sommer og vinter. Dette fører blant annet til at kyrne kommer i høy produksjon vesentlig tidligere enn ellers. Alle viktige faktorer har på en måte gått i pluss for elgen på Vikna, men det er likevel godt gjort å få det til å kaffe på den måten som er gjort her, sier Pedersen. Han tar til orde for at det arbeidet som er gjort, og gjøres, på Vikna, bør danne grunnlag for en nærmere studie i lokal elgforvaltning.

Viltforvalter i Nord-Trøndelag, Paul Harald Pedersen, berømmer mer innsatsen som er gjort på Vikna.

Sigurd Nordaunet med gullkrona fra storelgen som han feite under jakta i fjor.

kommunens rykte som en av landets fremste når det gjelder elgretthet. Samtidig med oppblomsstringa av elgbestanden har kommunens status som en god rådyrkommune holdt seg. Det felles årlig rundt 200 rådyr i kommunen.

Viltforvalter i Nord-Trøndelag, Paul Harald Pedersen, synes beretningen om elgjaka i Vikna er en særdeles god jakhistorie, og berømmer de mange lidjelene i kommunen. –Eigen på Vikna er et godt eksempel på en elgstamme som er tatt godt vare på. Bevaring av høyproduktive kyr og store okser har gitt dobbel uttelling i form av produktivitet. I tillegg ligger kommunen i det området av fylket der vinterklimaet er snillest, og der det er godt med blide sommer og vinter. Dette fører blant annet til at kyrne kommer i høy produksjon vesentlig tidligere enn ellers. Alle viktige faktorer har på en måte gått i pluss for elgen på Vikna, men det er likevel godt gjort å få det til å kaffe på den måten som er gjort her, sier Pedersen. Han tar til orde for at det arbeidet som er gjort, og gjøres, på Vikna, bør danne grunnlag for en nærmere studie i lokal elgforvaltning.

Pedersen trekker også fram naturopplevelsen som folk flest, og ikke bare jegere, har av å betrakte så store dyr i et åpent landskap som på Vikna. Noen idar teori om hvor mye elg det kan og bør være på Vikna i framtida, er han forsiktig med å utbasunere. – Det er vel rimelig klart at bestanden det siste året har vært for høy og at 2009 i så måte var en unntaksstand. Det vil også være ulike synspunkt på hvor tett en elgbestand bør være, men et uttak på mellom 100 og 130 dyr årlig bør være mulig i et langsiktig perspektiv. Det tilsvarer likevel 15-20 dyr per 10 000 da, som også for framtida vil plassere Vikna helt i tetsjiktet blant landets elgkommuner, understreker viltforvalter Paul Harald Pedersen.

Lyddempere til alle kaliber. Når kun det beste teller!

Hausken har siden 1992 spesialisert seg på utvikling av lyd- og rekyldempere og har hittil laget tre generasjoner med dempere. Norsk kvalitet, design, finish og presisjon er noen av kriteriene Hausken legger til grunn.

Alle våre lyddempere er produsert i sjøvnnsbestendig aluminium i høyeste kvalitet og består hovedsakelig av to deler, innmat og ytterøse.

Info om nærmeste forhandler
 Telefon: (+47) 998 47 229, e-post: post@hausken.no
 Se også våre nettsider: www.hausken.no